

Procés dual

written by Miquel Aguilar | 24 de maig de 2016

Com en gairebé tots els processos precedents al món, a Catalunya vivim un procés d'independència dual. Hi ha una línia de la història, un " Procés ™ ", visible, conduït pels mateixos actors que monopolitzen, des de fa dècades o segles, el poder de la nació que diu voler-se independenditzar, mediàtic, grandiloqüent, gasós i totalment inofensiu per l'estat ocupant. Paral·lel a aquest hi ha el procés d'independència real, inadvertit per la majoria, relligant-se en una seqüència d'actes concrets, tangibles, autèntics, transcendents. Un procés que el poder intueix però que no pot acabar de controlar i que serà l'encarregat de fer efectiva la independència.

El " Procés ™ " és una conseqüència perversa del procés real. És una contraofensiva, un mur. Una marca registrada del poder per intentar controlar, des de tots els àmbits possibles, el curs d'una història que amenaça el seu únic objectiu: mantenir la seva hegemonia. Aquesta línia de la història és artificial però molt popular. En part per la gran orquestra mediàtica que n'interpreta tossudament i repetidament els cada vegada més desconcertants compassos, i en part per una capacitat d'anàlisi política de la majoria de la població molt damnificada per anys d'infantilisme polític. Per això, les cada vegada més ridícules metamorfosis del catalanisme moribund, reflex d'un poder cofoi en la seva misèria i intel·lectual i joiós en la seva decadència, acabaran per destruir-ne els actors principals. Alguns seran més espavilats que altres i resistiran algun temps més. Però són una colla de titelles polítics clonats per fer una sola cosa: rebre, mantenir i traspasar el poder a la nova generació de clons. I un clon auto replicat és incapaç de generar quelcom que no sigui una versió llastimosa d'ell mateix. Això són els principals partits polítics actuals a Catalunya.

Organitzacions sense idees, sense esperit ni valor. Organitzacions moribundes que ostenten un poder moribund, intuïnt un despertar polític i social que, encara que a ritme tectònic, dibuixa un escenari altament incòmode pel mediocre balanç de resultats que són capaços d'oferir.

L'altra línia del procés, fora dels focus popular, té un ritme propi, no sotmès al trist circ mediàtic oficial. És un procés en el qual participa tothom, en sigui conscient o no. En aquesta línia de la història els fets que defineixen el progrés, són acumulatius, es basen en la memòria i no en discursos grandiloqüents ni les promeses absurdes. En forma part l'independentisme més conscient i actiu, que ha detectat des del seu origen la impossible compatibilitat entre el pensament autonomista i la consecució d'un estat independent. Però també tot el moviment social d'independentistes de manifestació, samarreta i estelada. És una olla de pressió psicològica. Una sensació d'impotència creixent. Una línia que va des de l'11 de setembre de 1714 fins al dia que la independència de Catalunya sigui un fet. El fet que aquest sigui un procés incontrolable neguiteja molt als elements que, des del poder, n'intueixen la potència. Els independentistes que en som conscients tenim una gran responsabilitat per mirar de conduir-lo amb astúcia i perseverança cap al final que desitgem.

El procés real, el que culminarà amb la independència de Catalunya i que lideraran els independentistes, com no pot ser d'altra manera, fulminarà el " Procés TM ", acabarà amb tots els partits autonomistes, tots els líders inconsistents i mediocres que els lideren i totes les excuses, vestides de promeses extravagants, que els permeten conservar el poder en aquest penúltim capítol de la història. La feina dels independentistes que no han abaixat mai la guàrdia, que no s'han deixat entabanar pel cinisme processista, serà encertat molt bé el moment per fer de l'autèntic procés d'independència l'únic, indiscutible i imparabile camí cap a la llibertat del

país.